

„Tak si to nepřivolávej.“ Na základě jeho úšklebku hádám, že není zklamáný.

Ještě jsem nezažila, aby se mnou nějaký smrtelník mluvil tak neurvale. „Jak se jmenuješ, námořníku?“

„Proč?“

„Abych tvoje jméno mohla předat svému bratru, *králi*, až se s ním zase uvidím. Určitě si moc rád poslechne, jak ses vyžíval v představě mého utrpení.“

Odfrkne si. „Jmenuju se Sye, a všichni jsme viděli, před čím jsme od-tamtud zdrhali. Co je to za krále, když nesedí na žádném trůnu? Kromě toho je dost možná mrtvej, nebo brzo bude.“

Ta bezcitná slova mě přimějí k ucuknutí. Mé dvojče mě sice nechalo v Cirilee napospas rebelii a možná se navzájem nemůžeme vystát, ale... mí bratři jsou to jediné, co mi zbylo. A pak je tu ještě město v plamenech zastíněné příšerou, jakou jsem nikdy předtím neviděla. „Takže jsem dost možná poslední zbývající členkou královské rodiny, což ze mě dělá královnu.“

„Tak jo, *královno*, račte si vzít suchar a přestaňte mě otravovat. Mám totiž práci.“ Sekáčkem pokyne k polici, na které leží ošatka se ztvrdlým chlebem, načež jedné rybě odsekne hlavu.

Mě zaujme spíš stojan s kuchyňskými noži po mé levici. Tomu špinavému smrtelníkovi bych jedním z nich nejspíš zvládla proříznout krkavici dřív, než by vůbec stihl vykřiknout. Zabitím kuchaře bych si ovšem nijak zvlášť nepomohla. Pořád bych byla uvězněná na lodi plné námořníků, navíc ještě hladových.

„Nedělej žádný hlouposti,“ varuje mě Sye, který ze stojanu s noži také nespouští oči. „Nás je spousta, zato ty seš sama.“

„Nejsem žádný barbar.“ Schválně popadnu *dva* suchary – dvojnásobek denního přídele – a k tomu ještě to otlučené jablko.

Sye se zamračí. „Tak už padej!“

Nedaleko ode mě stojí džbán s medovinou. Z náhlého popudu obtočím ruku kolem nádoby a poněkud neobratně si ji přitisknu ke hrudi. Když pak sebevědomě kráčím po schodech nahoru, mám co dělat, abych tu tíhu unesla.

Stříbrný měsíční svit hudemu se odráží od mořské hladiny a ještě zdůrazňuje, že široko daleko není žádná pevnina.

„Musíme plout tak daleko od břehu?“ postěžuji si komukoliv, kdo právě poslouchá.

„Jo. Pokud si nechceme prorazit díru do trupu a utopit se,“ odpoví kapitán Aron stojící za kormidlem.

„Myslela jsem, že jestli nás najdou sirény, budeme mrtví tak jako tak.“

„Jestli se rychle nezvedne vítr, tak k nim ani nedoplujeme.“

Vzduch je zatuchlý a teplý, lodní plachty v něm jenom plandají. Vodní hladina je téměř stojatá.

Prohlédne si nejprve mě a pak i moji kořist. „Koukám, žes našla lodní kuchyni.“

„A taky toho vašeho přisprostlého kuchaře.“

Zašklebí se. „Sye je na příděly tuze přísněj. Musela jsi ho opravdu hodně otravovat, že tě nechal s tímhle vším odejít.“

Posadím se na palubu a vytáhnu zátku. „Řekla jsem si, že všechny moje problémy zmizí dřív, než se dostanu na dno.“

„To, po čem doopravdy lačníte, jste tam nenašla, *Výsosti*?“ ozve se ten nepříjemný hlas.

V duchu napočítám do pěti, než se k Tyreemu otočím čelem a zahledím se do jeho křišťálově modrých očí, které mě upřeně sledují. Ybariský princ mi ani nemusí vysvětlovat, jak to myslel. Přinejmenším čtvrtina posádky se honosí světlkujícími cejchy a těm neoznačeným nevěřím ani za mák. Jenže já se nekrmila už *celé dny*. Kdybych jen tušila, že se chystá vzpoura, nedávala bych si s Dagnarem tolik načas. Prostě bych mu rovnou zabořila zuby do žíly.

„Vypadáš příšerně.“ Hůř než předtím, jeho olivová pleť na sebe teď vzala nezdravě bledý odstín.

„Čím to asi může být?“ protáhne, zatímco si v ruce pohrává s dýkou, kterou jsem ho bodla, než pevně sevře bronzovou rukojeť ukovanou z jednoho Aminadavova rohu. „To není obyčejná dýka z merthy, že ne?“

„Otec asi tušil, že budu potřebovat speciální zbraň.“ Bylo mi šestnáct, když mi ji daroval s varováním, abych ji použila jen v krajní nouzi, protože i nepatrný škrábanec její čepelí se může stát osudným.